

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 17 березня 1983 року

№ 33 (3229).

Ціна 2 коп.

РОЗМОВА НА АКТУАЛЬНУ ТЕМУ

ЗА ПРИЛАВКОМ — МОЛОДИЙ ПРОДАВЕЦЬ

На недавніх комсомольських зборах продавці секції «Чоловічий трикотаж» універсального торговельного об'єднання «Кіровоград» Людмила Родіонова сказала: «Сьогодні наш комсомольсько-молодіжний колектив — один із кращих в об'єднанні, за минулий рік ми не мали скарг від покупців. Але це не свідчить про те, що у нашому колективі немає запізнення на роботу, розмов у робочий час, трапляється, що покупці роблять нам зауваження. Справа честі кожного члена нашого невеличкого колективу — використати ці явища».

Так, людина мало не кожного дня відвідує магазин, і часто продуктивність її праці весь день значною мірою залежить від того, як її обслужили в магазині. Особливо ця залежність проявляється нині, звідколи чимало торговельних закладів починають працювати зранку раніше, ніж досі, і покупці відвідують магазини до початку робочого дня.

В кінці минулого року молоді працівники сфери послуг Хмельницької області виступили з ініціативою «Сфері обслуговування і торгівлі — зразкову турботу, самовіддану працю молодих». Ініціативу схвалив Центральний Комітет ЛКСМ України, її підтримали комсомольські організації республіки, в тому числі й Кіровоградщини. В усіх комсомольсько-молодіжних колективах, комсомольських групах сфери торгівлі пройшли збори, де йшлося про обов'язки молодого продавця, престиж професії. Втілення ініціативи змешчан у життя буде конкретною відповіддю молодих працівників прилавка на виконання завдань XIX з'їзду ВЛКСМ. Над цим нині працюють молоді продавці.

Для радянської молоді сьогодні немає важливішого завдання, ніж активна участь у реалізації соціально-економічних планів партії, вироблених на XXVI з'їзді КПРС, завдань, поставлених на останніх Пленумах ЦК КПРС. Необхідною умовою успішного вирішення цих завдань є повсякденне поліпшення виконавської і трудової дисципліни на кожному робочому місці.

Молоді продавці комсомольсько-молодіжного магазину № 40 Кіровоградського об'єднання «Промгоспарт» (керівник І. Колоус, групкомсорт О. Ковалюк) розуміють, що дисципліна праці — це не лише виконання правил внутрішнього розпорядку, відсутність прогулів і запізнення. Мало своєчасно прийти на роботу. Треба берегти кожну хвилину, використовувати її продуктивно, чітко організувати свою працю. «Не чекаючи, поки покупець сам знайде покупку і підійде до каси, — говорять дітчата з магазину № 40, — а допомогти йому підібрати необхідну річ. Тоді покупець завітає сюди знову. Невеличкий колектив торгівельної планової роботи на 106 процентів, майже половина членів колективу — ударники комуністичної праці».

Чимало КМК до своїх соціалістичних зобов'язань записують пункти: оволодівають суміжними спеціальностями. І там, де цей пункт виконується, не знають, що таке потрапити у куртне становище, коли раптом хтось із колег захворіє чи піде у відпустку. Зразком добре поставленої роботи в цьому напрямі для молодих продавців області може бути комсомольсько-молодіжний колектив секції «Нитки-гудзики» УГО «Кіровоград», де керівник Т. Долгова, групкомсорт С. Грузденко. Тільки торік дев'ять членів секції оволоділи суміжними спеціальностями.

Поняття дисципліни для продавців — це і впровадження нових форм обслуговування, і створення зручних умов для відвідувачів, і порядок за прилавком. На жаль, це трапляється випадки, коли молоді продавці об'єднують покупців, неввічливі, приховують дефіцитні товари. Комсомольський актив повинен тримати на постійному контролі таких працівників. Саме тут широке коло діяльності для постів «Комсомольського прожектора». Вони мають бути байдужими, функціонуючими, а не номінально вибраними. Та найчастіше активність прожектористів залишається в потенціалі: є списки «активу», є плани рейдів-перевірок, але нема... дії.

Генеральний секретар ЦК КПРС Ю. В. Андропов на листопадовому (1982 р.) Пленумі ЦК КПРС сказав, що в серпневому році п'ятирічці потрібно докласти максимум зусиль і знань, розвивати ініціативу і творчість з тим, щоб успішно виконати плани і завдання одинадцятирічної п'ятирічки. У молодих продавців області для цього є усі можливості.

ПРОДОВОЛЬЧА
ПРОГРАМА
твій
ВНЕСОК
КОМСОМ

ОСНОВА УСПІХУ — ІНДУСТРІАЛЬНИЙ МЕТОД

Минулої неділі група ланкових механізованих ланок, що вирощують кукурудзу індустріальним методом, відбула на навчання до республіканської школи молодих кукурудзодів, створеної на базі Всесоюзного ордена Трудового Червоного Прапора науково-дослідного інституту кукурудзи. Перед від'їздом відбулася зустріч в обкомі комсомолу, обмін передовим досвідом.

На знімку: молоді кукурудзодів — учасники зустрічі. (Тілі розмові читайте на 2-й стор.).

БЕЗ П'ЯТИ ХВИЛИН ДОРОСЛІ

ЗВІТИ І ВИБОРИ В ШКІЛЬНИХ КОМСОМЛЬСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЯХ

У комсомольців 8 «А» і 10 «Б» класів середньої школи № 2 м. Долинської головні збори року відбулися в один день. Хвилювали хлопців і дівчат питання нахання, дисципліни, громадської діяльності, причетності до тих великих справ, якими нині живе вся країна, готовності до самостійного життя, дружби, згуртованості, колективізму...

Розмову після зборів наш кореспондент продовжив із членом комсомольського бюро восьмого класу Вітоєм ПАЛАДИЙ і комсоморгом 10 «А» Людою ЯНАТЬЄВОЮ.

В. ПАЛАДИЙ: На зборах особливо гостро стояло питання успішності й поведінки комсомольців.

— Скільки можуть Діагности, Волков, Лавріненко, Бекер підводити каае? — так почала свій висгун відміниці навчання Валі Зубенко. — У навчаннях перебиваються з трійки на трійку, без поважних причин пропускають уроки. А голи підходять і запізнюються, чому справа, можливо, треба допомогти, починають відмахуватись: мовляв, самі справимось, обійдемося без допомоги...

Соромно зізнатися, але у нас мають двійки з фізикулатури Альбіна Шерба і Гая Корчевська. І не не тому, що у них слабке здоров'я. Дівчата знаходяться безліч причин, аби тільки пропустити урок. Незадовільні оцінки за

перше півріччя не насторожили учениць. І ми, члени комсомольського бюро, не знімаємо і своєї виши: значить, не зуміли переконати однокласниць у необхідності занять спортом.

Минулий звітний період я очолювала класну комсомольську організацію.

Скажу відверто: важко було через те, що не вистачало енергії, досвіду роботи, бойовисті, авторитету, якщо хочете. І, звичайно ж, ініціативності. Ці риси в першу чергу потрібні комсомольському ватажку.

Л. ЯНАТЬЄВА: У нашому класі 26 комсомольців. На перший погляд, ніби всі серйозні, дорослі (майже кожному сімнадцять років). А придивився пильніше, оні без п'яти хвилин дорослі так по-дитячому, навіть міркують. Хоча б з приводу навчання. Сергій Погорілов, Микола Полянцев, Володя Кондратенко, Таня Корчар, деякі інші не можуть зрозуміти, що вчиться треба не заради хороших оцінок в класному журналі, не для вчителів, батьків, а для себе. Для того, щоб стати хорошим спеціалістом, освіченою, політично грамотною, ерудованою людиною. Коля Полянцев і Василь Вітрачен-

ко мріють про фах інженера, а чи зуміють вони перетворити бажання в реальність, коли трійки не переводяться в їхніх щоденниках? Отже, боротьба за успішність — головне в роботі нашої комсомольської організації.

Під час звітно-виборчих комсомольських зборів майже кожен виступаючий говорив про гарті трудові успіхи. Тут нам є чим похвалитися. Наш клас у школі вважається одним з найпрацелюбніших. У нас є чудовий баскетбольний майданчик. А зробили його хлопці нашого класу. Якісь восени на подвір'я під'їхала автомашина з гарячим асфальтом. Доки робітники розвантажували гарячу масу, почала велика перерва. Гена Дуляга, Віта Янацьєв, Сергій Луговий попросили старших: «Дозвольте попрацювати». Через двадцять хвилин майданчик був рівно заасфальтований, розкладений котками. А в кутку хлопці вистігли з каміньків, виклали «Зробили 10 «Б»!

Збирання металолому чи макулатури, допомога місцевому господарству і влітку, і під час збирання пізніх культур не обходиться без комсомольців нашого класу. Огут передусім і проявляються наша дорослість, наша громадянська зрілість, готовність до самостійного життя...

Розмову записала
Т. КУДРЯ.

Щоб стало привітнішим

Хоча до свята «Червоної суботи» ще цілий місяць, підготовка до нього в Новоукраїнському районі триває повним ходом. Тут вже створено районний штаб по проведенню свята комуністичної праці, який очолює завідувач відділом комсомольських організацій РК ЛКСМУ Віктор Мизин.

Дружно попрацюють 16 квітня школярі району. Хлопчики і дівчатка Новоукраїнки займатимуться благоустроєм рідного міста. Так, учні СШ № 6, 7 візьмуть участь у впорядкуванні вулиць і міського стадіону. Їхні ровесники з восьмичасної школи № 1 планують зібрати 17 тонн металолому.

Продовжать раніше почату операцію по збиранню гарбузового насіння учні Вербівської восьмичасної школи. Вони здадуть на приймальні пункти 20 кілограмів цієї цінної сировини для фармацевтичної промисловості.

Всього в «Червоній суботі» візьмуть участь 7 тисяч хлопчиків і дівчаток району.

Т. КОЛІЯ.

ПРОДОВОЛЬЧА ПРОГРАМА: ТВІЙ ВНЕСОК, КОМСОМОЛ

ПОРУЧ ІЗ МАЙСТРОМ- НАСТАВНИКОМ

Розповідає **Анатолій
ЕРМАКОВ**, ланковий ме-
ханізованої ланки по ви-
рощуванню кукурудзи
колгоспу імені Леніна
Онуфріївського району:

Три дійових фактори — наука, передовий досвід і соціалістичне змагання — здатні забезпечити високу віддачу гектара при вирощуванні кукурудзи за індустріальною технологією. Я хотів би зупинитися на одному з них — досвіді передовиків, який ми намагаємось широко використовувати у своїй роботі.

Головне досягнення прогресивної технології полягає в тому, що вона, крім зменшення затрат, скорочення ручної праці, дає змогу прогнати врожайність. Це означає, що ми нині вже не працюємо навмання. В господарстві вироблена чітка система агротехнічних засобів, яка передбачає щоріку мати як мінімум 40—50-центнерний врожай зерна кукурудзи.

Торік ми мали по 40 центнерів зерна з гектара, тобто запланований мінімум. Нині ж прагнемо перекрити 70-центнерний рубіж, успішно подоланий нашими суперниками по соціалістичному змаганню механізаторами з колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району Володимиром і Леонідом Колючими. Саме на досвіді братів Колючих вчиться працювати наш комсомольсько-молодіжний колектив.

Заздалегідь почали готуватися ми до цюгоричних польових робіт. Спочатку завезли на майбутню кукурудзяну плантацію органічні добрива. Після того, як вони у буртах добре перегнили, внесли у ґрунт. З власного досвіду знаємо, що оптимальна норма органіки під кукурудзу — 15 тонн на гектар.

Як і вимагає того передоза агротехніка, основну частину мінераль-

них добрив вносимо при основному обробітку ґрунту. Вже третій рік підряд площі під кукурудзу ми готуємо за типом поліпшеного зябу.

До весни ми добре підготувалися: відремонтували техніку, припаси добриве насіння ержайного сорту кукурудзи ВІР-42. У зимовий

У ланці я — наймолодший. Думаю, що потрапив до її складу завдяки батькові — Віктору Івановичу. Він багато років вирощує кукурудзу, користується в колективі незаперечним авторитетом і добився на празніні свого: син мусить працювати поруч з ним. Це, так би мовити, щас-

них можливостей. Скільки центнерів зерна кукурудзи з гектара одержали в минулому році механізатори області? В середньому по 25,3. А передовики? По 50—80 центнерів. Але ж і це не межа — для кращих колективів Молдавії стали значимими 100-центнерні врожаї. Уявляєте,

йти оптимальний варіант для одержання найвищої віддачі гектара. Важаско, що ключ до успіху — висока культура землеробства. Ніяка технологія, в тому числі й індустріальна, не може гарантувати високої ержайності, якщо ґрунти недостатньо заправлені органічними добривами, а поля засмічені бур'янами, якщо агротехнічні прийоми виконуються погано відрегульованими механізмами. Одче слово, ержай дається працьовитим людям, сумлінним господарям. З їхньої відданості справі й бере початок майбутній успіх.

«У нас є чимало прикладів творчої роботи, справді хазяйського ставлення до народного

КОЖЕН ДРУГИЙ ГЕКТАР— КОМСОМОЛЬ- СЬКИЙ

Розповідає **Віктор ВІ-
РИЧ**, секретар комітету
комсомолу колгоспу
«Дружба» Новоукраїн-
ського району:

Ще 1980 року, в нашому господарстві було створено першу комсомольсько-молодіжну ланку по вирощуванню кукурудзи індустріальним методом. Очолив її Валерій Волошук. Пригадується, після поїздки у Молдавію (там діяла школа молодих кукурудзівників на базі Всесоюзного ордена Трудового Червоного Прапора науково-дослідного інституту кукурудзи), Валерій поставив перед собою мету: зібрати по 50 центнерів зерна з гектара. І добився свого, вивершивши одне з призових місць в обласному змаганні молодих кукурудзівників. Незабаром на базі комсомольсько-молодіжної тракторної бригади (групкомсорг Володимир Дубченко) було створено ще одну ланку — Володимир Грощака. І вона має непогані результати.

Нині у нашому колгоспі на кожному другому гектарі кукурудзу вирощують молоді механізатори. Уся техніка — ґрунтообробна й посівна — вже поставлена на лінійку готовності. Перед виходом у поле комітетом комсомолу було створено штаб, котрий керуватиме соціалістичним змаганням молодих кукурудзівників.

Як і в попередні роки, комсомольсько-молодіжні ланки прагнуть виростити і зібрати без затрат ручної праці по 50—60 центнерів зерна кукурудзи з гектара.

ОСНОВА УСПІХУ— ІНДУСТРІАЛЬНИЙ МЕТОД

період члени нашої ланки прослухали цикл лекцій з агротехніки вирощування цієї культури без затрат ручної праці.

Найвідповідальніші роботи на весняному полі — сівбу кукурудзи і внесення гербіцидів — як і торік, доручимо досвідченим членам ланки — майстру-наставнику Василю Семеновичу Гуляву і комсомольцям Андрію Куренкову та Івану Журавльову. До речі, роль майстра-наставника в нашому колективі важко переоцінити, бо його знання, майстерність, а б навіть сказав, педагогічний талант, принесли нам, молодим, неоціненну користь в оволодінні індустріальним методом.

БАЧИТИ ПЕРСПЕКТИВУ

Розповідає **Сергій
ПАНЧЕНКО**, член механі-
зованої ланки по ви-
рощуванню кукурудзи кол-
госпу імені Шенченка
Новгородківського райо-
ну:

Це вже в характері молодих — не боятись труднощів, оволодіти нові, більш прогресивні методи роботи. Отак і з індустріальною технологією.

Я заздрю хлопцям, які працюють у комсомольсько-молодіжних механізованих ланках, експериментують. На жаль, сам трудитися в КМК не маю змоги.

живий випадок. Моїм же одноліткам до механізаторських колективів, що вирощують кукурудзу без затрат ручної праці, потрапити дуже важко. Не довіряють їм у колективі. Техніку, як правило одержують хлопці, виконують роботи з найменшим коефіцієнтом складності. Звідси — й невдоволення роботою, малі заробітки, висока плинність кадрів у колективах тракторних бригад. Все менше молодих механізаторів заглиблюється у нашому колгоспі.

Звідки ж оце невдоволення? Тут, думаю, так: або керівники колгоспу не вірять, що молоді механізатори можуть виконувати складні агротехнічні операції, або ж передусім ветерани прагнуть забезпечити добре оплачувану роботу.

КОЛИ ПРИХОДИТЬ ДОСВІД

Розповідає **Анатолій
РУСЕЦЬКИЙ**, ланковий
комсомольсько-моло-
діжної механізованої
ланки колгоспу «Скря-
Олександрівського ра-
йону:

Культурою великих можливостей називають хлібороби кукурудзу. Правильна думка. Хоча я особисто сказав би про качанисту дещо інакше, це — культура невиче-

решти для зростання мисмо ми, молоді кукурудзівники!

За три останні роки, відколи в нашому господарстві застосовують індустріальну технологію вирощування кукурудзи, врожайність значно зросла. Зрозуміло: поволі з'являється оте найголовніше, що сприяє успіхові в опануванні нової справи — досвід.

Пам'ятаю, як наша ланка робила перші кроки. Про те, що нам довіряють вирощування кукурудзи індустріальним методом, довідалися аж напровесні (було то у 1980 році). Гарячка взялася за книги, ні на крок не відходили від головної агрономи — прагнули надолужити прогалини в знаннях.

Де там! Боязко посіли, стали чекати врожаю. Він, звичайно ж, засмутив. Та вже наступного року зібрали по 40 центнерів кукурудзи з гектара, нинішнього — по 58. І хлопці переконані: у наших умовах можна злати врожаї на 20—30 центнерів вище. Прагнемо довести це на ділі.

У колективі — шість молодих механізаторів. Молодих, але завзятих. Або товариші озброєні всім необхідним, щоб залежно від погодних умов вносити корективи в систему обробітку, удобрення ґрунтів, зна-

добра, — говорив на листопадовому (1982 р.) пленумі ЦК КПРС Генеральний секретар ЦК КПРС Ю. В. Андропов. Але цей досвід, на жаль, не знаходить належного поширення. А тим часом часто-густо тут не потрібні особливих затрат. Значить, не вистачає іншого — ініціативи...

За цими словами я бачу живу картину — приклад того, що може дати творча ініціатива, пошук, трудова невгамовність усього колективу. Згадую, як торік задалися ми метою вдосконалити пристрій для внесення у ґрунт гербіцидів. Старий апарат — ГЮУ — нас не влаштував тому, що він розпилює рідину під великим тиском: частина дорогостоячого ерадикану втрачалася, переходячи у газоподібний стан. Вихід із цього становища знайшли простий: демонтували на тракторі Т-150 крила і встановили на задню раму швейлери та 4200-кілограмову бочку. Принцип розпилювання залишився колишнім, але ми дістали змогу регулювати тиск. І стали економити час на дозправленні емкостей гербіцидами. Вважаю, що завдяки вдосконаленню продуктивності праці усіх членів ланки під час лінійного захисту рослин зросла на 30—40 процентів.

КОМЕНТАР РЕДАКЦІЇ

179 комсомольсько-молодіжних механізованих ланок вирощуватимуть у нинішньому році кукурудзу. 149 із них — за індустріальною технологією. Відповідальні завдання доведеться вирішувати молодим кукурудзівникам, адже широке впровадження індустріальних технологій вирощування сільськогосподарських культур, як зазначалося на травневому (1982 р.) пленумі ЦК КПРС, — одна з передумов успішної реалізації Продовольчої програми.

Безперечно, молодим кукурудзівникам ще бракує досвіду. Про це говорили всі учасники нашої розмови. Отже, слід ширше користуватися надбаним передовиків. Такіх, як колективи Валерія Волошука з колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району та братів Володимира і Леоніда Колючих з колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району. Там новий метод вирощування качанистої міцно прижився, дає відрадіні результати.

Досвід — діло наживне, він приїде. А от те, що в деяких колективах не все гаразд із ремонтом техніки, трапляються перебої із завезенням мінеральних добрив і гербіцидів, засмуває. Допомогти колективам вирішити ці проблеми мають комсомольські організації райсільгосптехнік, пасінсвих станцій, райсільгоспіній.

Сьогодні перед виходом у поле хотілося б звернутися до керівників колгоспів і радгоспів: більше довіряйте молодим! Якщо є можливість, вже в нинішньому році доручіть комсомольцям вирощувати кукурудзу за індустріальним методом.

І ще одне: в господарствах слід сміливіше впроваджувати акордно-преміальну систему оплати праці за кінцевим результатом. Це — значний стимул для кукурудзівників.

(Матеріали сторінки підготували М. ЧЕРНЕНКО і В. ГРИБ (фото).)

ГОРДІ, з пошти цих днів ГЕРОІЧНІ ІМЕНА

АГАТО військово-патріотичних заходів відбулося з початку року в комсомольських та дтсавських організаціях області. Вони присвячувалися 40-річчю Сталінградської битви, 40-річчю подвигу Олександра Матросова, 65-й річниці Збройних Сил СРСР. Іде четвертий десяток літ з того часу, як радянські воїни почали визвольні бої на території України. А через два роки весь радянський народ відзначатиме 40-річчя Великої Перемоги. Наші читачі пишуть про уроки мужності, вечори бойової слави, походи комсомольців та молоді «Шляхами слави батьків», воснізовані спортивні ігри.

Довічна слава їм, довічна пам'ять! Їх не забуде ні одна сторона — сини й онуки у віках прославлять Воїнів прекрасні імена, Горді, героїчні імена.

Ці слова прозвучали з уст ведучого читачської конференції «Епопея на Волзі» в Петровому. Комсомольці, місцеві культармії читали рядки з книг Юрія Бондарева, Анатолія Іванова, Юлії Попович, П. В. Конозалова. Пісню «Волзька твердиня» виконала солістка районного будинку культури Світлана Лемешко. Про це написала в листі до редакції бібліотекарка з Петрового О. Божко.

«Настане час, коли хлопці з нашої школи теж стануть воїнами. І після сьогоднішньої розмови вони обіцяли ще більше гартувати себе духовно і фізично, вчитися мужності, — такими рядками закінчила свій лист про урок мужності голова ради піо-

нерської дружини (сільської восьмирічної школи Кіровоградського району Світлана Примака. На ньому йшлося про героїчні традиції Радянських Збройних Сил, зі школярами зустрівся колишній випускник школи Анатолій Салієнко, котрий недавно увільнився в запас із лав Радянської Армії.

Юнкори, наші громадські кореспонденти надіслали розповіді про людей, з якими вони зустрічалися у ці дні. Наприклад, студентка Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка Ольга Ерлік, приїхавши на канікули в рідну Олександрію, мала розмову з колишнім батальйонним комісаром П. І. Даниленком. У тридцяті роки він був учителем, секретарем райкому комсомолу, а коли його призвали на дійсну військову службу, став відмінником бойової і політичної підготовки, комсомольським ватажком авіазагону. За подвиги на фронтах Великої Вітчизняної Пантелеймон Іванович нагороджений орденом Червоного Прапора і Червоної Зірки. Нині йому вже за сімдесят. Та ветеран не старіє душою, завжди серед молодих шахтарів Олександрії, вчить їх мужності, вірності рідній Вітчизні, готовності до подвигу.

Пишуть ветерани... О. М. Корницький з м. Помічної розказує про І. А. Шевченка, уродженця села Новий Стародуб Петрівського району, який загинув, захищаючи місто у серпні 1941-го, про його бойових побратимів О. І. Кривка, Я. К. Гриця, чий імена теж викарбувані на постаменті пам'ятника в Помічній. А от прізвиська восьми загиблих воїнів дозго залишилися незвідомими. Місцеві краєзнавці, червоні слідопити почали пошук. І ось уже список героїв доповнено. Помічнянці тепер знають, що влітку 41-го їх

захищали від ворога курсанти Одеського піхотного училища імені Ворошилова С. Г. Дячук, В. П. Сисоєв, І. І. Зачупейко. Колишній фронтовик О. М. Корницький закликає слідопитів продовжити пошук...

Кіровоградець Г. Я. Михайлуца надіслав до редакції копії листів своєї доньки Віри, котра була в роки війни медсестрою і загинула в одному з боїв, рятуючи поранених, йдучи в атаку з тими, хто залишився в живих. Ці листи ми маємо намір надрукувати в одному з номерів газети.

З селища Володарського (Донецька область) ми отримали лист від фронтовика І. О. Кунака. Він розшукує Федора Андрійовича Давиденка, який визволяв Кіровоград від німецько-фашистських загарбників і пропав безвісти «Давиденка бачили на полі бою пораненим односельця», — пише автор листа. — Може, там він і залишиться?.. Іван Олексійович просить написати матері загиблого Олені Гнізівні Давиденко (342130, Донецька область, селище Володарське, вул. Чапаєва, 80), якщо хто пам'ятає її сина...

Листи на цю тему надходять щодня. Проте в багатьох із них автори іноді поверхово переказують біографію фронтовиків, згадують, якими бойовими нагородами вони відзначені. Тут би хоч маленьке доповнення — про історію бойового ордена чи медалі, конкретна розповідь про один із яскравих епізодів із фронтових буднів фронтовика, який йшов вогненними верстами, наближаючи травень 45-го.

Тож зустріньтеся ще раз з ветераном, попросіть його, щоб він згадав найбільш пам'ятні дні свого життя, і напишіть про це, друзі.

М. ШЕВЧУК.

ГУРТОЖИТОК — ДРУГИЙ ДІМ

Щоб жилося весело і дружно

Як зробити студентський дім затишним? Як урізноманітнити дозвілля студентів? Ці питання хвилюють вихователя гуртожитку Кіровоградського будівельного технікуму А. М. КУЗНЕЦОВА, лист якого ми друкуємо. Можливо, хтось із читачів захоче поділитися досвідом роботи у гуртожитку чи своїми думками з цього приводу. Саме на це сподівається і автор листа.

Ось уже вісім років я працюю вихователем у гуртожитку Кіровоградського будівельного технікуму. Тут проживає 205 юнаків. Гуртожиток став їхньою другою домівкою, де вони проводять значну частину свого часу. І, звичайно, перше вихователів, студентською радою гуртожитку постійно проблемні створення затишку в ньому, організації дозвілля.

Юнаки, що приїхали

сюди навчатись, заздалегу, на перших порах, як правило, поспівають себе не зовсім впевнено у незнайомому місті, а декому навіть і самотньо. Тож ма з першого дня намагаємось турбуватись про них. Організовуємо зустрічі з цікавими людьми, ділові ігри, концерти-лекції, вікторини, зустрічі з випускниками технікуму попередніх років. Другий рік у нашому гуртожитку працює університет книголюбів. Цікаво проходять вечори запитань та відповідей.

Але хвилює ось що. Чому ініціатором усіх заходів у гуртожитку виступає тільки вихователь? А студентська рада, а самі юнаки? Невже не цікаво самим щось запропонувати, організувати?

Прикро, що не всі студенти підтримують чистоту в гуртожитку, не всі бережно ставляться до державного майна. Якось ми з членами ради гуртожитку

ку побували в гостях у гуртожитку № 1 комбінату «Кіровоградважбуд». Скрізь чистота, квіти, всі меблі справні. І хлопці задумали й свій гуртожиток зробити затишним. Члени ради гуртожитку О. Кука, С. Кобзуненко, В. Поляков, С. Кучерявий, М. Кошарський стали постійно перевіряти санітарний стан у кімнатах, пригукувати до відповідальності порушників правил внутрішнього розпорядку. Сподіваємось, що це допоможе.

Але нам хотілося б ще й заручитися підтримкою комітету комсомолу технікуму, університетського профкомів. Поки що дуже рідко бувають вони в гуртожитку, нечасто цікавляться побутом студентів.

Дуже хочеться, щоб хлопцям у гуртожитку жилося весело і дружно, щоб усе тут було, як удома. Знаю по собі, що вихователі гуртожитків роблять для цього усе. Тож, мабуть, справа за студентами? Як ви думаєте, шановні читачі?

А. КУЗНЕЦОВ,
вихователі гуртожитку
Кіровоградського
будівельного технікуму,
позаштатний інструктор облпрофради.

КЛУБ МОЛОДОЇ СІМ'Ї

В ИСОКІ Байраки у передчутті весни. Зранку гомінко на вулицях. Групами і поодиночки йдуть люди до сільського клубу — збуджені, радісні. В селі весілля. Подію цю не ховають, як бувало раніше, за високим парканом власного двору. Не в тісній хаті, а на виду у всьому селі, в просторому залі сільського клубу відзначають весілля.

Задовго до початку тор-

жесів. У вересні минулого року Наталка закінчила технікум і спеціалістом повернулася в рідний колгосп імені Енгельса. І Сергій працюватиме в колгоспі. Адже господарство веде велике будівництво. Он хоча б на спорудженні двоповерхового будинку культури, що закладено поряд з старим клубом. Словом, робота до душі знайдеться і для Наталки, і для Сергія.

НА РУШНИЧОК СТАЛИ

НОВІ ОБРЯДИ, НОВІ ЗВИЧАЇ

жества у клубі, як кажуть, яблуку ніде було впасти. Найпочесніші місця — старожилкам. Більшість із дідуся та бабусь аїк прожили, не на одному весіллі були, а ось таке, проведене за новими обрядами, — найкраще, — визнають.

До клубу з дружинами, боярами, гостями входять молодята. Це будівельник з Кіровограда Сергій Тірапака та учениця Кіровоградського технікуму по підготовці керівних кадрів для колгоспів Наталка Брайченко.

Депутат сільської Ради Людмила Іванівна Середз проєдиє сьогодні урочистий обряд одруження. Молоді підходять до чаші з вічним вогнем. Людмила Іванівна говорить:

— Це вогонь серця героїв, які віддали своє життя за свободу і незалежність нашої Батьківщини. Візьміть часточку цього вогню і пронесіть його через усе своє життя, не заплямувавши совісті своєї, честі Вітчизни нашої.

Наречений запалює вогонь у своїй чаші від вічного вогню. Урочисто, піднесено звучать слова депутата:

— Шановні Наталко і Сергію! Ви берете шлюбний союз у ті дні, коли радянський народ, керований

партиєю Леніна, вірним шляхом крокує в комуністичне майбуття. По-заду, залишаються безтурботні літа юності, попереду — відповідальна пора сімейного життя. Виконуючи високий громадянський обов'язок, запалює вас: чи згодні Ви, Сергію, на все життя бути вірним другом для Наталки, чи згодні Ви, Наталко, на все життя бути вірною подругою для Сергія?

Відповіді молодих звучать, як клятва на вірність. Депутат просить розстелити перед молодими весільний рушник. Він, цей рушник, символізує майбутній світлий шлях сімейного життя Наталки і Сергія.

Не впади, порошинко, на весільну стежку, де зійшлися дві долі в житті. В ці хвилини святкові На ясній рушникові Вам єднатись навіки, молоді!

Це співають учасники сільського самодіяльного ансамблю. Зал підхоплює.

Поки лунають весільні пісні, давайте ближче познайомимося з молодими та їх родинами. Наталку в селі знають змалку. У робочій родині зростає. По закінченні середньої школи колгосп послав її вчитися до Кіровоградського технікуму по підготовці керівних кадрів для

Весільна мати Раїса Олександрівна Брайченко вже не один десяток років трудиться в колгоспі, користується пошаною в односельців. Поряд з нею — дві Наталчині бабусі. Хіба ж у них, у їхніх ровесниць, були такі весілля? І кортить стареньким розказати, як колись за придане торгувалися, як ним оцінювали молодю. А в сьогоднішній молоді, їхньої анучки Наталки, от як придане. Безмежні колгоспні лани, освіта, здобута за колгоспний рахунок, право господарювати на колгоспній землі.

Сповнені глибокого філософського змісту, соціальної значимості слова шлюбного ритуалу звучать як мудра настанова зміцнювати сім'ю, множити славу держави. Бо інтереси народу і особисте щастя в нашій країні поняття єдині, нерозривні.

Молоді вітає представник правління колгоспу Олександр Миколайович Крепа. Підходять рідні, знайомі. Поздоровляють їх, бажають любові, радісної праці, ласки і щастя. Нитью вчлониються наречені батькам, усім присутнім — дякують за любов, за ласку, за все, чого навчилися в сім'ї, серед людей.

М. ПИРОЖЕНКО.
Кіровоградський район.

«КОСМІЧНІ» БЛИЗНЮКИ

У День космонавтики п'ять років тому сім'я Валентина Прокваса, робітника облбудтресту, збільшилася відразу на трьох чоловік. Дружина Юлія подарувала йому трійню, і стало в них четверо синів. Хлопчиків назвали Юрієм, Володимиром і Георгієм.

«Космічні» близнюки навіть у дитсадок ходять, якні називається «Космос». А скільки вірнів, пісеньок знають про ракети і космічні польоти! Старший брат Олег, першокласник, навчив. Ще й ракету обіцяв змайструвати...

Ростуть сини на вітку батькам.

На знімку: сім'я ПРОКВАСІВ.

Фото В. ГРИБА.

М. Кіровоград.

ПРО НАЙПОТАЄМНІШЕ

А ВИЙШЛО ТАК...

Зустрічалися ми з Андрієм більше року. Були щасливі, мріяли про весілля. Потім Андрій пішов служити в армію. Писали листи щодня одне одному, обмінювалися фотографіями... Про те, що я не дівчуся його, ні він, ні я й думки не допускали.

Але на роботі в мене почалися серйоз-

ні неприємності. Я писала про це Андрієві, питала в нього поради. Він же відповідав: «Не навівай нудьги своїми виробничими справами, пиши краще, як ти мене любиш».

Гірко мені стало від цих слів. Довго не могла писати йому. Андрій спочатку стривожився моїм мовчанням, потім почав присилати образливі листи. Я зрозуміла, що він не любить мене.

Знайомі, навіть подруги, дізнавшись, що я не хочу більше листуватися з Андрієм, осуджують мене, дорікають незірністю...

Ольга С.

смт Новоархангельськ.

СЛУЖБА СЕРВИСУ

М. ЛИТВИНОВ.
м. Кіровоград.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

**Облспоживспілка.
Укоопторгреклама.**

Адміністрація управління «Міжрайпаливо».

м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.